

Ztroskotání

Jakub Braun se křečovitě držel pahýlu přeraženého stožáru a zíral do hrozivých vodních stěn zvedajících se nad palubou škuneru. Během okamžiku byl mokrý od hlavy k patě. Tříšť z vlnobití a hustý déšť letící šikmo vzduchem ho spolu s vichřicí dusily tak, že musel sklonit hlavu a dát si ruku před ústa.

Milosrdný Bože, kdy tohle peklo skončí, pomyslel si zoufale. Byla tma, ale časté blesky prosvěcovaly obraz zkázy na palubě. Bouře zuřila už šestý den a zpusťovala celý horní prostor škuneru. Zpřelámala všechny stožáry a všude se teď válely kusy spleteného lanoví a cáry

plachet. Braun se snažil pohledem proniknout dešťovou clonu kolem sebe a hledal známky života. Námořníkům už asi došly síly vzdorovat žvlům. Žádné rozkazy nepřicházely, a tak nejspíš leželi v mokrých šatech na palandách v podpalubí a čekali na zázrak nebo na smrt. Jenom v okénku kapitánovy kajuty zahlédl Braun mihotavé žluté světlo, jedinou známku lidské přítomnosti. Přes palubu se přelila vlna, která muže málem porazila. Ještě okamžik postál ve vodě sahající mu nad kolena a potom se namáhavě přebrodivil ke kajutě pro cestující v mezipalubí. Dveře otevřel jen s námahou a ještě větší potíž byla je proti tlaku vody zavřít. Vyčerpaně sešel po mokrých dřevěných schodech do nevelké místnosti a překvapeně stanul. Jeho žena a děti navzdory běsnícím žvlům tvrdě spaly. Všichni prožili několik dní a nocí nepřetržité hrůzy a teď vyčerpáním usnuli. Jakub Braun se mlčky sesunul na zvlhlé lůžko. V přítmí pozoroval mírný obličej své ženy Elišky, držící za ruku nejmladšího syna Františka. Eliščina tvář se po přestálém utrpení spánkem trochu zklidnila. Když si ji před šestnácti lety bral, patřila k nejhezčím dívkám z Bernu a čas její krásu dosud nesmazal. Jakub pocítil neskonalou vděčnost k té drobné ženě, která mu dala čtyři syny. Snášela obětavě a s pokorou těžkosti, které přinášel život v chudé domácnosti. Ani v minulých dnech, kdy se loď zmítala v bouři uprostřed Indického oceánu, svému muži nic nevyčetla. A přitom to byl on, Jakub Braun, kdo měl nápad vystěhovat se do kolonií v zámoří. Mohli zůstat v Bernu a dál třít bídu zaviněnou táhlými napoleonskými válkami, ale nemuseli by se bát o holý život jako právě teď...

Muž se podíval na malého Františka, jak se drží ve spánku maminciny dlaně. Bude mu osm let, totiž jestli tohle boží dopuštění přežijí. Stáhlo se mu hrdlo a nemohl ani domyslet. Na sousední posteli spal desetiletý Arnošt. Citlivý a dobrosrdečný chlapec, povahu měl nejspíš po mamince. Nejbliž unaveného Brauna ležel na palandě odkopaný Jakub. S otcem si rozuměl asi nejvíc ze sourozenců, měli podobné zájmy. Pan Braun dělal sazeče v tiskárně a ještě si přilepšoval jako vazač knih. Měl svou práci rád, ale kdo by si kupoval v těžké válečné době knihy, když bylo sotva na jídlo. Zakázek bylo málo. Dvanáctiletý Jakub knížky miloval a četl si v každé volné chvíli. Díky otcovu zaměstnání se dostával i k drahým knihám o zvířatech, rostlinách a zeměpisu, které by mu jinak nepřišly do rukou. Ale s tím byl také

konec. Na druhé straně kajuty spal napůl vsedě nejstarší Bedřich. Bylo mu patnáct let, byl fyzicky zdatný, odvážný a hned se hrnul do každého dobrodružství. Ani v posledních vypjatých dnech neztrácel optimismus.

Otci Braunovi klesla hlava pod tíhou černých myšlenek a nakonec začal dřímat. Najednou se mu zdálo, že v polospánku slyší nějaké výkřiky, ztrácející se v hukotu bouře. Teď to náhle uslyšel zřetelně.

„Země! Země!“

Úsilím přemohl únavu a vydal se po schodech zase na palubu. Bouře zuřila pořád stejně, Brauna znovu ohlušilo burácení vln a hukot větru. Zmocnil se ho podivný pocit, že na lodi nikdo kromě jeho rodiny není. Zaháněl ten hloupý dojem, vždyť světélko v kapitánově kajutě dosud blikalo a vůbec, kam by se mohli všichni podívat? Pohlédl do vodní clony za lodním zábradlím. Zářivý blesk náhle prosvítil zpěněné údolí mezi obrovitými vlnami a v něm – Braun nevěřil vlastním očím – se na rozbouřené hladině houvalo několik záchranných člunů obsazených námořníky! Braun strnule zíral před sebe.

„Přece... přece by nás tu nenechali.“

Udělal pár kroků, ale najednou sebou loď prudce trhla, ozvalo se strašné praskání a borcení dřevěných stěn a nesnesitelný skřípot. Braun se vlivem nečekaného nárazu skácel na podlahu. Vstal kupodivu snadno, protože se paluba náhle přestala houpat, loď zůstala uprostřed zmítajících se vln stát klidně, jako kdyby byla nabodnutá na nějakém ostrém skalisku. Záchranné čluny dávno zmizely v rozbouřeném oceánu. Na palubu se žádní námořníci vyburcovaní nárazem škuneru nesbíhali. Jsou opravdu všichni pryč? Pořád se tomu zdráhal uvěřit. Světélko v kapitánově kajutě připadalo Braunovi jako jiskřička poslední naděje. Potácivě, skoro po čtyřech se vydrápal po schůdcích na můstek a vpadl docela neuctivě do dveří největšího svatostánku na škuneru.

„Kapitáne!“

Světlo v olejové lampičce zrovna dohasínalo, ale Braunovi stačil jediný pohled, aby se přesvědčil o nejhorší tušené pravdě. Místnost byla prázdná! Zůstal sám se ženou a čtyřmi dětmi na lodním vraku nabodnutém na skále a kolem běsnilo moře. Situace vyhlížela bezvýhodně. Braun, zlomený podlostí kapitána a jeho posádky, se jako v mrákotách došoural do kajuty v mezipalubí, kde spala jeho rodina. Ženu a děti neprobudil ani strašný náraz lodě do skalního útesu. Jejich spánek připomínal spíše mdloby.

Braun najednou nechtěl nic vidět ani slyšet, před očima se mu zatočila barevná kola a jen taktak stačil klesnout na svoje lůžko. Celkovým vyčerpáním ztratil vědomí.

